

[Fuglsang.]

jeg ikke gøre, men i stedet for vil jeg hæfte mig ved en anden side af kornafleveringen, nemlig priserne på afleveringskornet. Kan man endelig sige, at de her foreslåede priser på henholdsvis 45 og 50 kr. betyder nogen større byrde, specielt for storbruget, der jo gang på gang fremhæver sine lave produktionsomkostninger sammenlignet med de mindre brugs? Det synes jeg ikke man kan. Jeg mener nemlig ikke, at man ved fastsættelsen af f. eks. denne afleveringspris uden videre kan gå ud fra den af devalueringen og andre kunstige midler påvirkede verdensmarkedspris, men at man må søge at finde en pris, som dækker de faktiske produktionsomkostninger, og jeg er enig i, at den også samtidigt må give dyrkerne rimelig fortjeneste for deres indsats. Dette synes jo fuldtud at være tilfældet ved de her foreslåede afleveringspriser. Uden at jeg tør sige det bestemt, forekommer det mig, at produktionsprisen må ligge omkring 35 øre pr. kg, og da afleveringsprisen bliver 45—50 øre pr. kg, er fortjenesten trods alt 10—15 øre, hvilket må siges at være en ganske god fortjeneste. I forhold til de nuværende priser betyder de 45—50 kr. ganske vist en nedsættelse, men undersøger man de tilsvarende kornpriser for bare 1 år siden, da hvede kostede 42 kr. 50 øre, rug 43 kr. 75 øre, byg 51 kr. og havre 42 kr. 25 øre, ser det ganske anderledes ud. Disse priser, som altså dengang var priserne i den frie handel, ligger jo tildels under de nuværende afleveringspriser, og der er intet, der tyder på, at kornavl ikke var en ganske god forretning også forrige år. Lad mig videre nævne, at produktionsprisen før krigen f. eks. for året 1938—39 af de jyske landboforeninger blev udregnet til 11,1 øre pr. kg, medens kornprisen dengang var 13,5 øre og fortjenesten 2,4 øre og hverken 10 øre eller 15 øre.

Så kom ganske vist sommeren 1940, da man satte kornprisen op til næsten det dobbelte, nemlig 26,5 øre, medens produktionsprisen kun var steget til 18 øre; fortjenesten steg derved til 8,5 øre. Denne prisstigning må iøvrigt ses på baggrund af, at man ganske få måneder før — på samme måde, som man nu foreslår at gøre det — havde lagt loft over lønningerne og oven i købet frataget arbejderne deres dyrtidstillæg.

Med de priser, som korn ligger på i øjeblikket, er fortjenesten jo kommet op i betænkkelig nærhed af 75—100 pct., og jeg finder intet som helst urimeligt i, om man, sådan som situationen ligger, overvejer en almindelig maksimalpris for korn for derved

at bringe prisen ned i et mere rimeligt, man kan næsten sige i et mere moralsk forsvarligt løj, end den er i øjeblikket.

Lad mig til slut sammenfatte mit partis stilling: Vi finder en kornordning i høj grad nødvendig, og vi vil følgelig støtte gennemførelsen af et lovforslag derom, men vi venter, at forslaget ved den udvalgsbehandling, som jeg formoder vil finde sted, vil undergå visse ændringer, at man bl. a. alvorligt vil overveje, om spørgsmålet om foderkorn er tilstrækkeligt undersøgt, og at man videre vil tage prisspørgsmålet op til fornøden overvejelse.

Endelig vil jeg ganske kort nævne de øvrige lovforslag, bl. a. forslaget om statstilskud til forbrugerpriserne for rugbrød og mælk. Det er selvfølgelig prisværdigt, at man sørger for, at almindelige mennesker fortsat bliver i stand til at købe det tørre rugbrød, efter at selv en artikel som havregryn er steget i den grad, at den er ved at blive en luksusvare — for øvrigt et smukt eksempel på det ærede medlem hr. Oluf Pedersens påstand om, at varer bliver billigere, når de bliver frigivet. Men det ville være prisværdigt, om man, samtidig med at man holder rugbrødet nede i en nogenlunde anstændig pris, også gjorde det muligt for folk at få en smule på brødet. Det er jo lige strengt nok, at f. eks. en arbejder, der arbejder sine 8 timer hver dag, ikke mere er i stand til at få en bare nogenlunde ordentlig frokostpakke med på arbejde, og det er han ikke, selvom man nu søger at fastholde priserne på smør og flæsk, for disse priser såvel som priserne på alle andre kødvarer er i forvejen altfor høje for en almindelig husholdning, og efter de sidst fremsatte forslag giver man oven i købet fattigmands sidste pålæg, sukkeret, en ganske alvorlig prisstigning.

I forbindelse med lovforslaget om forbrugerpriserne havde regeringen forøvrigt en mulighed for at lade en i dens levetid vistnok enestående begivenhed finde sted, nemlig at lade et prisfald indtræffe. Det gælder hvedemelsprisen, og det ville så sandt ikke være nogen luksus, om dette skete. I juli 1949 kostede hvedemel 75 øre pr. kg; i juli 1950 var det steget til 90 øre, og nu ved beregningen af januarpristallet blev prisen angivet til 96 øre pr. kg. Men prisfald synes for de samarbejdende partier at være en vederstyggelighed, og derfor er der ved lovforslaget viseligt sørgt for, at der ikke bliver en sådan nedsættelse af prisen på hvedemel og hvedebrød.

Mit parti vil stemme imod den i § 1, stk. 3, foreslåede afgift på hvede.